చేజారిన స్వర్గం

నవీన్

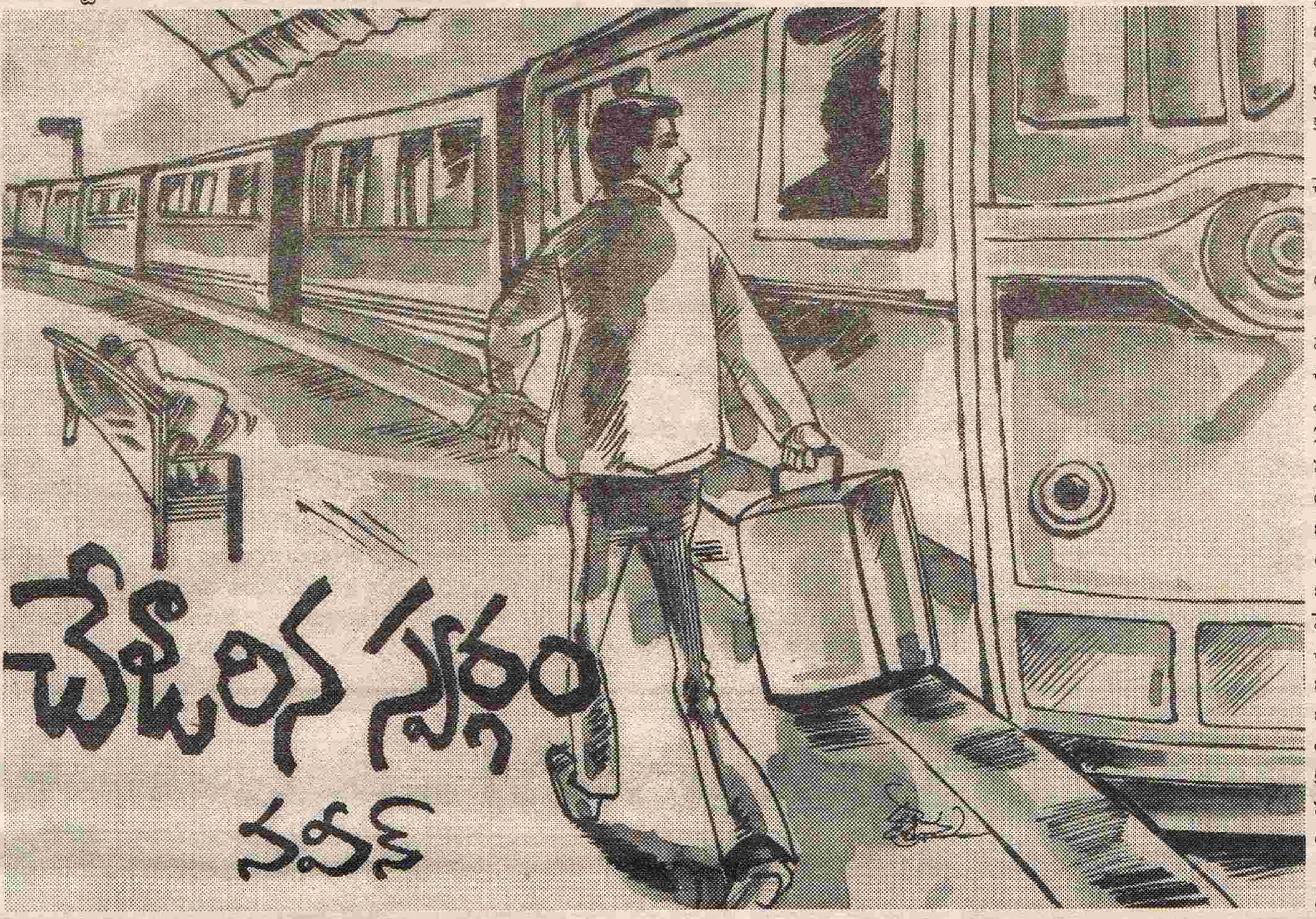

> **ఒ**క మనిషిని బాహ్యంగా మాత్రమే చూసి అతడుగానీ, ఆమెగానీ ఎలాంటిదో చెప్పడం ఎంత కష్టం? అందమైన రూపం వున్న వాళ్ళకు అందమైన హృదయం ఉండాలన్న గ్యారంటీ ఏముంది?
>
> **అ**నన్య ఇలా ఎందుకు చేసింది? యేమైందామెకు? ఎక్కడకు వెళ్ళుంటుంది? సినిమాకా? ఫ్రెండ్స్ దగ్గరకా? లేక వాళ్ళ నాన్నగారింటికెళ్ళిందా? అసలొస్తుందా? ఈ ఒంటరితనమనే చితి నుండి తనను కాపాడుతుందా?
>
> **ఇ**దేమిటి? తనకేమయిందిప్పుడు? గొంతు పూడుకుపోతున్నదేమిటి? గొంతులోకి ముద్ద దిగడం లేదేమిటి? గుండెలు బరువెక్కుతున్నాయెందుకు?

ఎనిమిదింటికి సికిందరాబాద్ స్టేషన్ చేరుకోవాల్సిన ఎ.పి. ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒక గంట ఆలస్యంగా సికిందరాబాద్ సమీపిస్తోంది.

సుకుమార్ తన సూట్‌కేసు, హోల్డాలు అన్నీ సర్దుకొని ట్రెయిన్ ప్లాట్‌మీద ఆగిన మరుక్షణంలో దిగిపోవడానికి రెడీగా ఉన్నాడు. హైదరాబాద్‌ను సమీపిస్తున్నకొద్దీ సుకుమార్‌లో అసహనం పెరిగిపోసాగింది. రామగుండం దాటాక ట్రెయిన్ సిగ్నల్ ఇవ్వకపోవడం చేతనో, మరే కారణంచేతనో ఆగిపోతే అతనికి విపరీతమైన విసుగు, బాధ కల్గాయి - అతనికి అనుక్షణం అనన్య గుర్తుకు రాసాగింది - ఇంట్లో ఒక్కత్తె కూర్చొని అనుక్షణం తన కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది - ఈపాటికి స్టేషన్‌కు ఫోన్ చేసి ఉంటుంది. ట్రెయినొక గంట లేటని చెప్పి వుంటారు. నిప్పుల మీద కూర్చొని వెయిట్ చేస్తున్నట్టుగా ట్రెయిన్ కోసం చూస్తూ ఉంటుంది - ఈపాటికి స్టేషన్‌కు కూడా వచ్చే ఉంటుంది.

అనన్యతో పెళ్ళయి నెలరోజులు కూడా తిరక్కుండానే తనకీ ఢిల్లీ ప్రయాణం పడింది.

తను మేనేజర్‌గా పనిచేస్తున్న కంపెనీ వాళ్ళ హెడ్డాఫీసు ఢిల్లీలో ఉంది. సేల్స్‌ను ఇంప్రూవ్ చెయ్యడానికి తీసుకోవలసిన చర్యల్ని గూర్చి మాట్లాడటానికి ఢిల్లీ రావాలని, అక్కడొక నాల్గు రోజులుండాలని తనకు ఎం.డి. ఫోన్‌చేశాడు. ఏ కారణం చెప్పినా ఈ ట్రిప్ వాయిదా పడదని తెలుసు. అందుకే అనన్యను వదిలేసి వెళ్ళిపోతున్నానని ఎంతో దిగులు పడిపోతూ తను ఢిల్లీ బయల్దేరాడు - అలా ఢిల్లీలో నాల్గురోజులుండాల్సి వచ్చింది.

ప్రతిరోజూ హెడ్డాఫీసులో మీటింగ్... గత పదేళ్ళుగా కంపెనీ సాధించిన ప్రగతి... సేల్స్‌ను తెలియజేసే చార్టులు... లెక్కలు... ఇంకా ఇంప్రూవ్ చెయ్యడానికి తీసుకోవలసిన చర్యలు... ఇన్‌సెంటీవ్స్... యాడ్స్... ఇలా ఎన్నో విషయాల మీద చర్చలు... సూచనలు... బుర్రంతా వీటితోటే నిండిపోయింది.

సాయంత్రం హోటల్‌కు రాగానే తనకు అనన్య గుర్తొచ్చేది - ఈ మీటింగ్స్ ఎప్పుడయిపోతాయా... ఎప్పుడు వెళ్ళి హైదరాబాద్‌లో వాలిపోతానా అన్న ఆతురతే... ప్రతీ క్షణాన్ని, ప్రతీ గంటను లెక్కపెట్టుకుంటూ గడిపాడు... అనన్య జ్ఞాపకాలు అతన్ని నిద్రపోనిచ్చేవి కావు.

పెళ్ళయ్యాక అనన్యతో పట్టుమని పదిరోజులు కూడా గడపలేదు - ఆమె కరీంనగర్లో... తను హైదరాబాద్‌లో... మధ్యలో సెలవులొచ్చినప్పుడు మాత్రమే తను వెళ్ళొచ్చేవాడు. ఈ మధ్యనే తనకు మామగారు హైదరాబాద్ బంజారాహిల్స్‌లో ఓ మంచి ఇల్లు కొనిపెట్టాడు - తను ఢిల్లీ వచ్చేముందే ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించారు. ఇల్లంతా సర్దుకొని సెటిలయ్యారో లేదో తనకీ ఢిల్లీ ప్రయాణం.

అనన్యను తనింకా పూర్తిగా తెలుసుకోనేలేదు.

పెళ్ళయిపోగానే ఓ పదిరోజులు ఊటీకి హనీమూన్‌కు వెళ్దామనుకున్నారు - తనకే సెలవు దొరకక ఆ ప్రయాణం వాయిదా పడింది. తన పెళ్ళి సడెన్‌గా ఫిక్స్ కావడంవల్ల ముందే అన్నీ ప్లాన్ చేసుకోలేకపోయాడు.

అనన్య... మై డార్లింగ్! ఈపాటికి తన కోసం స్టేషన్లో వెయిట్ చేస్తూ ఉంటుందా? తను ఢిల్లీ నుండి బయల్దేరే ముందు తన ఫ్రెండ్ రవికాంత్ అన్న మాటలు గుర్తొచ్చాయి. రవికాంత్ తన చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్... ఢిల్లీలో జాబ్ చేస్తున్నాడు. తనను సెండాఫ్ చెయ్యడానికి స్టేషన్‌కొచ్చాడు. ఒకరోజు తను వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్ళాడు. రవి కూడా ఈ మధ్యనే పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తోంటే తనకెంత ముచ్చట వేసిందో... అనుక్షణం ఒకరి మీదొకరు జోక్స్ వేసుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ, అల్లరిచేస్తూ ఎంత అన్యోన్యంగా ఉన్నారో...

''కొత్తగా పెళ్ళి చేసుకొని భార్యను వదిలేసి ఢిల్లీకొచ్చిన వెర్రిబాగులవాడిని నిన్నే చూశాన్రా... నేనైతే పెళ్ళయిన ఆరునెలలదాకా నా శ్రీమతిని ఒక్కక్షణం కూడా విడిచిపెట్టి ఉండలేదు'' అన్నాడు రవికాంత్.

''ఏం చెయ్యమంటావురా? ఎం.డి. రమ్మన్నప్పుడు రాకపోతే ఉద్యోగం పోతుందిగా...''

''పోనీయ్... ఇదిపోతే మరొకటి... బీ.ఇ చేసి ఎం.బి.ఏ. చేశావు. నిన్నెవ్వడన్నా సరే కళ్ళకద్దుకొని తీసుకుంటారు...''

''ఏమోరా! వెంటనే ఇంకొక ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న నమ్మకమేమిటి? ఎ బర్డ్ ఇన్ ది హాండ్ ఈజ్ వర్త్ టూ ఇన్ ది బుష్... అన్నారు.''

''ఇంత కాలిక్యులేటెడ్‌గా వుంటే జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చెయ్యలేవురా? పోనీయ్ నీతోబాటు నీ బెటర్‌హాను కూడా ఢిల్లీ తీసుకురావల్సింది...''

''నాకా ఐడియానే రాలేదు... పోనీయ్ వస్తానని తనూ అన్లేదు... నేనూ వస్తానని పట్టుబడితే తీసుకొచ్చేవాడినేమో''

''అదే మన మగవాళ్ళం చేసే పొరపాటు - ఆడవాళ్ళెప్పుడూ నోరు తెరచి ఇది కావాలని, ఇక్కడకు తీసుకుపోవాలనీ అడగరు... మనమే వాళ్ళ మనస్సుల్లో యేముందో తెలుసుకొని వాళ్ళ కోరికల్ని తీర్చాలి''

''వాళ్ళు కూడా మన మనస్సుల్లో యేముందో తెలుసుకొని మన కోరికలు తీర్చాలిగా''

''అదేరా బ్రదర్ దాంపత్య జీవితంలోని హాయి! ఒకర్నొకరు తెలుసుకొని ఒకరి కోరికల్ని మరొకరు తీరుస్తూ ఆనందాన్ని జుర్రుకోవాలి... నువ్వేమో అంతటి ఆనందాన్ని వదిలేసి ఇలా ఒంటరిగా ఈ దిక్కుమాలిన ఢిల్లీకొచ్చావు... నువ్వు చిన్నప్పుడెలా వున్నావో ఇప్పుడూ అలాగే ఉన్నావు... ముద్దపప్పు! మన టీచర్లందరూ నిన్ను 'ముద్దపప్పు' అంటుండేవాళ్ళు. కదలవూ మెదలవూ. అసలు నీకెప్పుడైనా కోపం, ఆవేశం వస్తాయా?'' అన్నాడు రవి.

తను నవ్వాడు.

''నాకు కోపం వస్తుంది... ఆవేశమూ వస్తుంది... కానీ అవి బయటవాళ్ళ మీద కాదు... నా మీద నాకే కోపమొస్తుంటుంది...''

''నోనో... మనిషి అన్నాక కోపం రావాలి... ఆవేశం కల్గాలి - నవ్వాలి... ఎగరాలి. లైఫ్‌లోని అన్ని షేడ్స్‌నీ ఎంజాయ్ చెయ్యాలి... నీ శ్రీమతైనా నిన్ను మారుస్తుందని ఆశిస్తాను. బీ హాపీ విత్ హర్... స్త్రీ ఇచ్చేంత సుఖం మనకీ ప్రపంచంలో ఎవరూ ఇవ్వలేరు'' అన్నాడు రవి.

ట్రెయిన్ ఎక్కి కూర్చున్నాక రవికాంత్ గుడ్‌బై చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ట్రెయిన్ కదలటంతో తను రవికాంత్ అన్న మాటల్ని గూర్చి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాడు.

నిజమే - స్త్రీ ఇచ్చేంత సుఖం మనకీ ప్రపంచంలో ఎవరూ ఇవ్వలేరు.... కానీ స్త్రీలకు మాత్రం మగవాడివల్ల సుఖం కల్గదా? ఆ పర్టిక్యులర్ మూమెంట్‌లో పురుషుడే ఇనిషియేటివ్ తీసుకుంటాడెందుకు? స్త్రీ ఒక్కసారైనా పురుషుడితో నాకీ క్షణంలో మీతో కలవాలని ఉంది అని చెప్పదెందుకు? అనన్య ఎప్పుడైనా తనకై తాను తనతో పెనవేసుకొనిపోయి ''కమాన్ డియర్! లెటజ్ మేక్ లవ్!'' అని అడిగిందా? ఎప్పుడూ తనే ఆమెను అప్రోచ్ కావాలి... ఆమె ''ఇప్పుడొద్దు... కొంచెం ఆగండి'' అంటుంది... తను మళ్ళీ అడగాలి. బతిమిలాడాలి. ప్రాధేయపడాలి... కొన్నిసార్లు బలవంతం చెయ్యాలి. చివరకు చాలా అయిష్టంగా తనకోసమేదో త్యాగం చేస్తున్నట్టుగా ఒప్పుకుంటుంది. ఆ కాస్సేపు కళ్ళు మూసుకొని ఓ బలిపశువులా పడుకుంటుంది తప్ప తను కూడా ఆ కార్యంలో పాలుపంచుకోదు... ఎంజాయ్ చెయ్యదు. అందరు ఆడవాళ్ళూ ఇలాగే ప్రవర్తిస్తారా? అనన్య ఒక్కతే ఇలా చేస్తుందా?

అనన్య తనకు మొదటిచూపులోనే నచ్చింది.

ఆమెను చూడగానే నా జీవితభాగస్వామిని ఈమే అనుకున్నాడు - అనన్య అందంగా ఉంది - ఆకర్షణీయంగా ఉంది - చలాకీగా మాట్లాడింది - బాగా చదువుకుంది - ఆమెను చూస్తే ఎదుటివాళ్ళను అర్థం చేసుకునే తెలివితేటలూ, సంస్కారం ఉన్నాయనిపించింది. వాళ్ళ ఫ్యామిలీ బ్యాక్‌గ్రౌండ్ కూడా బావుంది. వాళ్ళ నాన్న సూపరింటెండింగ్ ఇంజనీర్‌గా చేసి రిటైర్ అయ్యాడు. ఆయనకు ఒక్కతే కూతురు. ఇద్దరు కొడుకులు - ఒకరు డాక్టర్, ఇంకొకరు బిజినెస్ ఎగ్జిక్యూటివ్‌గా అమెరికాలో సెటిలైపోయారు. ఈ సంబంధం చేసుకుంటే మనకు కూడా స్టేట్స్ వెళ్ళే ఛాన్స్ రావొచ్చుననిపించింది.

అనన్య అంటే ఆ ఫ్యామిలీలో అందరికీ ఇష్టమే. ఎంతో సున్నితంగా, ఎంతో గారాబంగా పెరిగింది.

అన్నివిధాలా ఈ సంబంధం బావుంటుందని అమ్మా నాన్న అన్నారు. తనూ వెంటనే ఇంత కట్నమివ్వాలన్న కండిషన్ యేమీ లేకుండానే పెళ్ళికి ఒప్పేసుకున్నాడు.

ట్రెయిన్ సికిందరాబాద్ స్టేషన్లో ఆగింది.

సుకుమార్ ట్రెయిన్ దిగగానే వాళ్ళ డ్రైవర్ పాషా తనవైపు పరిగెత్తుకొని రావడం కనిపించింది.

తన చేతిలో వున్న సూట్‌కేస్, హోల్డాల్ డ్రైవర్‌కిచ్చేసి ''నువ్వొక్కడివే వచ్చావా?'' అన్నాడు.

''ఔను సార్'' అన్నాడు పాషా.

''ఇంకెవరూ రాలేదా?''

''రాలేదు సార్'' అన్నాడు పాషా.

అనన్య వస్తుందనుకున్నాడు. తను ఢిల్లీ నుండి ఫోన్‌చేసి ఈ రోజు ఎ.పి.లో వస్తున్నానని, ఎ.పి. ఎక్స్‌ప్రెస్ సికిందరాబాద్ చేరే టైమ్‌కు నువ్వు స్టేషన్లో వుండాలని చెప్పాడు. తను కూడా ''తప్పకుండా వస్తాను డార్లింగ్... నీ కోసం క్షణమొక యుగంగా ఎదురుచూస్తున్నాను. ఫ్లైట్‌లో రాకూడదూ?'' అంది.

కానీ ఆమె రాలేదు. డిసప్పాయింటెడ్ మీ... బ్యాడ్లీ డిసప్పాయింటెడ్‌మీ-

స్టేషన్ బయటకొచ్చి కారెక్కాడు.

ఇంటికెళ్ళగానే అనన్యను తన కౌగిలిలో బంధించాలి - గట్టిగా, తన శక్తినంతా కూడదీసుకొని హృదయానికి హత్తుకోవాలి... ఎంతసేపటికీ ఆమెను తన కౌగిలిలోంచి బయటపడనీయొద్దు... స్టేషన్‌కొచ్చి నన్ను రిసీవ్ చేసుకోనందుకు నీకిదే శిక్ష అని చెప్పాలి. ఈ వారంరోజుల దాహాన్ని, ఆకలిని, ఒంటరితనాన్ని, వేదనను ఆమె శరీరంతో ఐక్యమైపోతేగాని తీరదు-

అరగంట తర్వాత వాళ్ళ కారు బంజారాహిల్స్‌లోని వాళ్ళ ఇంటి ముందు ఆగింది.

మెయిన్‌డోర్ దగ్గరే అనన్య తన కోసం ఎదురుచూస్తుందనుకున్నాడు. కానీ లేదు... కారు దిగి పోర్టికో కింద ఓ క్షణంసేపు నిల్చున్నాడు... యే క్షణంలోనైనా అనన్య పరిగెత్తుకొని వస్తుందనుకున్నాడు... కానీ ఆమె రాలేదు.

సుకుమార్ ఇంట్లో అడుగుపెట్టాడు - అసలు అనన్య ఆ ఇంట్లో వున్నట్టే లేదు.

సోఫాలో కూర్చొని షూస్ విప్పుకుంటోంటే లోపల్నించి వంటమనిషి సుజాత వచ్చి

''అమ్మగారు బయటకెళ్ళారు. ఇప్పుడే ఓ అరగంటలో వస్తామని చెప్పమన్నారు'' అని చెప్పింది.

బయటకెళ్ళిందా? తను వారంరోజుల తర్వాత ఇంటికొస్తున్నానని తెలిసి కూడా బయటకెళ్ళిందా? యేమిటంత అర్జెంట్ పని? తనను చూడటం కంటె, తన అలసటను పోగొట్టడం కంటె ముఖ్యమైన పనా? డ్యామిట్.

''స్నానం చెయ్యాలి. గీజర్ ఆన్ చేశావా?'' అన్నాడు.

''చేస్తానండీ...'' అంది సుజాత.

సుకుమార్ బట్టలు విడిచేసి లుంగీ కట్టుకున్నాడు.

దిసీజ్ టూమచ్! వారంరోజులుగా తననెప్పుడు చూస్తానా అని క్షణమొక యుగంగా ఎదురుచూస్తున్న భర్తనొదిలేసి... 28 గంటలు ప్రయాణంచేసి, పదిహేను వందల కిలోమీటర్ల దూరాన్ని దాటి అలసిసొలసి తన ఒడిలో ఎప్పుడు సేద తీర్చుకుందామా అని తపిస్తున్న తన భర్త కోసం తన పనిని వాయిదా వేసుకోలేదా? ఈ మనిషినేనా తను చూడగానే ఈమే నా జీవితభాగస్వామిని... నా బెటర్‌హాఫ్... బ్రతికినంతకాలం తనతో కష్టాన్నీ, సుఖాన్నీ, కలల్నీ, కన్నీళ్ళనూ పంచుకుంటూ సహజీవనం చెయ్యబోతున్న అనురాగమూర్తి అనుకున్నాడు.

అలా అని నిన్నెవరనుకోమన్నారు? నువ్వే అంతా ఊహించుకున్నావు. ఒక మనిషిని బాహ్యంగా మాత్రమే చూసి అతడుగానీ, ఆమెగానీ ఎలాంటిదో చెప్పడం ఎంత కష్టం? అందమైన రూపం వున్న వాళ్ళకు అందమైన హృదయం ఉండాలన్న గ్యారంటీ ఏముంది?

సుకుమార్ బాత్‌రూమ్‌కు వెళ్ళి స్నానం చెయ్యడం మొదలెట్టాడు. వేడినీళ్ళు వంటిమీద పోసుకుంటోంటే ప్రాణానికెంత హాయిగా ఉందో... పైగా ఇది జనవరి... బాగా చలిగా ఉంది. ఢిల్లీలో చలితో ఎంత బాధపడ్డాడో... పక్కనే అనన్య ఉంటే... అనన్యను గుండెలకు హత్తుకొని పడుకుంటే ఎంత వెచ్చగా ఉండేదోనని ఎన్నిసార్లనుకున్నాడో... ఆ కోరిక ఈ రోజైనా తీరుతుందా? అసలు అనన్య వస్తుందా? తనకు కనిపిస్తుందా? తన కల నిజమౌతుందా?

తలకు షాంపూ రాసుకున్నాడు... అనన్య తన తలకు షాంపూ రాసి తలరుద్ది వేడినీళ్ళు కుమ్మరిస్తుందనుకున్నాడు. సబ్బుతో వీపురుద్ది చక్కిలిగింతలు పెడ్తుందనుకున్నాడు.

అనన్య ఇలా ఎందుకు చేసింది? యేమైందామెకు? ఎక్కడకు వెళ్ళుంటుంది? సినిమాకా? ఫ్రెండ్స్ దగ్గరకా? లేక వాళ్ళ నాన్నగారింటికెళ్ళిందా? అసలొస్తుందా? ఈ ఒంటరితనమనే చితి నుండి తనను కాపాడుతుందా?

శరీరమంతా తుడుచుకొని, లుంగీ కట్టుకొని డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ ముందు నిల్చున్నాడు. టవల్‌తో మరోసారి తలంతా తుడుచుకున్నాడు. శరీరమంతా పౌడర్ చల్లుకున్నాడు.

కాస్సేపు వెళ్ళి టీ.వి. ముందు కూర్చున్నాడు.

ఎన్ని ఛానెల్స్ మార్చినా అతనికి టీ.వి. వైపు చూడాలనిపించలేదు - టీ.వి ఆఫ్ చేశాడు - ఇప్పటికైనా అనన్య వస్తే ఎంత బావుండును.

రాత్రి పది దాటింది.

''వడ్డించమంటారా అయ్యగారు'' అంది సుజాత.

''మీ అమ్మగారు ఇక రాదట్నా?'' అన్నాడు.

''ఆలస్యమైతే అయ్యగారికి వడ్డించెయ్ అని చెప్పి వెళ్ళారండి'' అంది సుజాత.

''ఓహో! వడ్డించమని కూడా చెప్పి వెళ్ళిందా? అయితే వడ్డించెయ్'' అన్నాడు.

వారంరోజులుగా హోటల్ తిండి తింటూ ఆకలితో అలమటించిపోతున్న వాడికి స్వయంగా దగ్గరుండి కొసరికొసరి వడ్డిద్దామన్న ధ్యాస లేదన్నమాట-

డైనింగ్ టేబుల్ మీదున్న అన్నం కూర కంచంలో వేసుకొని కలుపుకోసాగాడు.

ఇదేమిటి? తనకేమయిందిప్పుడు? గొంతు పూడుకుపోతున్నదేమిటి? గొంతులోకి ముద్ద దిగడం లేదేమిటి? గుండెలు బరువెక్కుతున్నాయెందుకు?

(ముగింపు వచ్చేవారం)